

Een zacht suizen van de wind

Ik zat laatst aan de telefoon en was bezig met een belangrijk gesprek. Op een gegeven moment vond ik dat alles wel zo'n beetje besproken was en toen ik op de klok ook nog eens zag dat het later was dan ik dacht en de volgende plicht zich al weer aandienende, wilde ik het gesprek zo snel mogelijk beëindigen.

“Heer,” vroeg ik, “Is er nog iets dat U mij te zeggen heeft?” Toen, zonder verder nog te luisteren besloot ik zelf maar voor God te antwoorden. “Nee,” zei ik dus tegen mijzelf. “Er is niets,” en verbrak ik direct het gesprek. Die avond moest ik toch nog terugbellen, want er was nog veel meer waar ik niet aan gedacht had. Als wij God om hulp vragen, maar niet naar hem luisteren of zelf de antwoorden gaan invullen maken we er al snel een potje van.

God spreekt met een stille, zachte stem, maar Hij verwacht wel dat wij naar Hem luisteren. Anders heeft het niet veel zin als wij Hem om hulp en leiding vragen.

Er was eens een vrouw die een rotsvast vertrouwen had. Ook al waren haar omstandigheden verre van ideaal, toch straalde ze voortdurend een haast geheiligde rust uit.

“Hoe komt het toch dat je zo stevig in je geloofsschoenen staat?” vroeg iemand haar eens. “Ik luister naar de ingevingen,” antwoordde ze bondig.

En ze had gelijk. Wij moeten leren om altijd met een oor naar die korte, stille en krachtige ingevingen van God te luisteren, terwijl we met het andere oor luisteren naar wat er zich rondom in de wereld afspeelt zodat we onze aardse verplichtingen zo goed mogelijk kunnen vervullen.

Luisteren wij wel genoeg naar die stille, zachte stem in ons hart? Jezus zelf zei dat ons hart een bron zou worden van waaruit het eeuwige water zou stromen. Stel je eens voor, het eeuwige, levende water van God binnen handbereik.

Maar de korte, liefdevolle ingevingen van God zijn vaak zo eenvoudig en zo teder dat wij ze maar gemakkelijk onder het vloerkleed schuiven en er nauwelijks acht op slaan.

Helaas helpt het niet en in zo'n geval worden onze problemen snel groter en soms zelfs zo groot, dat wij ons uitgebreid bij God moeten terugtrekken om de juiste weg weer te vinden.

Elia leerde het ook. Er staat geschreven dat toen hij een zacht suizen van de wind hoorde, hij zijn gezicht verborg in zijn mantel, naar buiten ging en bij de ingang van de grot bleef staan om te luisteren.

Een zachte, stille stem is nauwelijks te horen. Die moet je eigenlijk voelen. Het is zoals Elia het beschreef, een zacht suizen, een tedere druk op je hart van een rustige, troostrijke wind, die steeds duidelijker wordt als we ons er op concentreren. Gods stem is een liefdevolle stem, maar als de stem niet gehoord of zelfs verworpen wordt, zal de stem tenslotte zwijgen.